

Widok ogólny wystawy „Praca, praca, praca (praca)”

Wystawa mieści się na drugim piętrze Pałacu Maurycego Poznańskiego. W windzie to przycisk o numerze 6.

Po wejściu przez drzwi na ekspozycję znajdujemy się w małym przedsionku (szerokość 2 m na niecałe 3 metry długości). Bezpośrednio na białej ścianie na wprost czarnymi literami wypisano długą listę osób zaangażowanych w produkcję wystawy. A także informacje: sześćdziesiąt dni pracy, 476 m² oraz wymieniono użyte materiały: cyfrowe pliki, papier, farba, drut elektryczny, płyta gipsowo-kartonowa, metal, mdf, bawełna do obić, winyl, drewno, szkło, atrament, sprzęt, mocowanie. Na wąskiej ścianie po prawej stronie znajduje się tabliczka z imieniem i nazwiskiem autorki Céline Condorelli, tytuł „Udział wzięli” oraz data 2021 rok.

Po prawej stronie z przedsionka jest wejście do obszernej sali ok. 7 na 10 metrów. Wejście jest przy narożniku na dłuższej ścianie. Całą salę wypełnia wielkoskalowa instalacja kurtynowa – praca zatytułowana „Goszcząca” z 2019 roku autorstwa Céline Condorelli. Po prawej stronie na krótszej ścianie w czarnej ramce umieszczona jest kolorowa grafika Céline Condorelli zatytułowana „Zamzibar” z 2019. Kotara okala całe pomieszczenie, jest długa na ponad 30 metrów i składa się z trzech części, dzięki czemu pracę można w zależności od ekspozycji różnie instalować. W kotarę wszyte są organiczne kształty wykonane z siateczkowego materiału – dzięki temu powierzchnie te są półprzezroczyste i można zobaczyć, co dzieje się z drugiej strony kotary. Rozmieszczenie tkaniny przypomina spiralę: kurtyna okala wszystkie ściany i tworzy krótki korytarz, który prowadzi do wolnej przestrzeni w centralnej części. Ustawione jest tam kilka krzeseł na przeciwko ekranu, na którym prezentowane są projekcje dwóch filmów Wendelien van Oldenborgh: prawie godzinny „Piękno i prawo do brzydkiego” oraz godzinny „Dwa kamienie” prezentowany w każdy piątek o godz. 17.00.

Do kolejnej sali przechodzi się poprzez przerwę w kotarze po przeciwnej stronie od wejścia. Sala jest prostokątna o wymiarach ok. 3,5 m na ok. 6,5 m. To pierwsza z pięciu sal rozmieszczonych amfiladowo. Każde pomieszczenie ma stałą szerokość, ok. 6,5 metra, ale różną długość.

Po prawej stronie od wejścia, na wprost przejścia do kolejnych sal, bezpośrednio na dłuższej ścianie za pomocą gwoździ zamocowano 14 białych arkuszy w dwóch

rzędach. Składają się na pracę „Dziury Paryża” Céline Condorelli. Jasnozielone i czarne kształty pojawiające się na arkuszach są powtórzeniem kształtów z kotary „Goszcząca”. Elementy te zostały wyodrębnione z książki Le Corbusiera z 1956 roku zatytułowanej „Les Plans de Paris 1956-1922”. Artystka odrzuciła całą treść z publikacji (teksty, rysunki, fotografie) i zostawiła tylko dekoracyjny design, który stał się treścią pracy „Dziury Paryża” oraz kotary „Goszcząca”.

W rogu sali, po przekątnej od wejścia bezpośrednio na jasnodrewnianym panelu wyświetlany jest film Wenderlien van Oldenborgh „Przypisy do Piękna i prawa do brzydkiego, 2014: Przypis do rozdziału 2 (Eksperymenty nie muszą się udawać, ale muszą istnieć)”.

Przejdźcie do następnej sali znajduje się po lewej stronie w dłuższej ścianie.

Pomieszczenie jest prostokątne szerokie na ok. 6,5 metrów, długie na 5,5 m. Po lewej stronie od wejścia prezentowana jest praca Céline Condorelli „To też wszystko prawda” z 2017 roku. Po prawej stronie na przylegającej ścianie wisi grafika „Studium placów zabaw (Lina Bo Bardi, pierwsza propozycja dla Museu de Arte de São Paulo, 1965)” z 2017 roku. W przeciwnym rogu po lewej stronie bezpośrednio na jasnodrewnianym panelu wyświetlany jest film Wenderlien van Oldenborgh „Przypisy do Piękna i prawa do brzydkiego, 2014: Przypis do rozdziału 3 (Normalizacja znowu wprowadza poczucie bezpieczeństwa)”.

Bezpośrednio na drewnianym parkiecie w jodełkę wyklejone zostały kolorowe (czarne, czerwone, zielononiebieskie, żółte i różowe) taśmy wyznaczające różne boiska, np. czarne do koszykówki, czerwone do piłki nożnej. Są wyznaczone po skosie, miejscami nachodzą na białe ściany. W znacznej części wychodzą do kolejnego, większego pomieszczenia, o szer. ok. 6,5 m na ok. 10 m. Te taśmy to praca Céline Condorelli z 2020 roku pod tytułem „Bariery gry”. Linie uzupełniają również liczby, np. czerwona 1930, żółta 1956, czarna 1896. Są to daty, od kiedy kobiety mogły publicznie uprawiać tę dyscyplinę sportu i brać udział w zawodach.

W tej trzeciej przestronnej sali ustawiona jest duża, drewniana, ażurowa konstrukcja. To ekspozytor projektu Céline Condorelli. Tutaj siedząc na drewnianych ławach można obejrzeć film „Bete & Deise” z 2012 roku.

W następnej, małej salce prezentowany jest analogowy pokaz slajdów Wenderlien van Oldenborgh „Après la reprise, la prise”. Projektor ukryty jest za ukośną,

ciemnozieloną ścianą na wprost wejścia, wyświetlane slajdy są po lewej stronie w rogu. Projekcji towarzyszy nagranie z wypowiedziami bohaterek slajdów. Pod ekranem bezpośrednio na ścianę wyświetlone są białe napisy w dwóch językach: po polsku i po angielsku.

Ostatnia sala w amfiladzie jest największa, ok. 6,5 m na 11,5 m prezentowane są tam dwie prace. Duża kurtynowa instalacja Céline Condorelli pod tytułem „Białe złoto” z 2012 roku okala pracę Moniki Sosnowskiej „WEJŚCIE – URSUS” z tego samego roku. Na kurtynie nadrukowano w dużym formacie czarnobiałą fotografię z egipskiej plantacji bawełny. Instalacja Moniki Sosnowskiej to zrekonstruowane i zdeformowane metalowe drzwi do fabryki. Na ścianie po lewej stronie znajduje się praca Wenderlien van Oldenborgh „Przypis do Après”. Jest to wydruk lentikularny, który wywołuje efekt płynnego przejścia jednego obrazu w drugi, w zależności od poruszania się widza.

Po lewej stronie jest obszerne przejście do Sali Neoplastycznej. W centralnej części po lewej stronie na ekranie prezentowane są slajdy Wenderlien van Oldenborgh „Pertinho de Alphaville”. Projekcji towarzyszy ścieżka dźwiękowa z wypowiedziami bohaterek slajdów. Tekst wyświetlany jest również na ekranie w dwóch językach. Na wprost ekranu ustawione są siedziska-instalacje autorstwa Céline Condorelli „Przeciętne kompozycje przestrzenne” zainspirowane konstrukcjami Władysława Strzemińskiego.

W dwóch salkach na wprost, w tzw. małej Sali Neoplastycznej i w kolejnym pomieszczeniu prezentowany jest cykl Céline Condorelli „Bawełna/Kaluczuk” (8 prac) oraz dwie prace „Powierzchnia styku (Rejestr pracy kolektywnej, fabryki Pirelli, Settimo Torinese)”. W obu przypadkach grafiki odnoszą się do pracy w fabryce opon Pirelli.

W pomieszczeniu na lewo od Sali Neoplastycznej prezentowany jest film „obsada”. Film powstał specjalnie na tę wystawę. Zaangażowany w projekt zespół filmowy składał się wyłącznie z kobiet, studentek, doktorantek, absolwentek łódzkiej Szkoły Filmowej.

Scenografia pokazu zaprojektowana została przez Céline Condorelli, „Kompozycja przestrzenna 13” to siedzisko nawiązujące formą do urządzeń z placu zabaw czy

trzepaka. Całą podłogę w sali pokrywa niski podest w jasnoszarym kolorze z beżowym sześciobokiem na środku, gdzie usytuowane jest siedzisko.

Ostatnia sala, na wprost wejścia do Sali Neoplastycznej, po lewej stronie od drzwi na zabytkową klatkę schodową mieści kilka kolorowych grafik autorstwa Céline Condorelli. Są to 3 prace „Permutacje”, „Strategie wszystkiego” oraz „Jak się rzeczy mają, według Carla Scrapy”.

Bezpośrednio na szybie drzwi wychodzących na zabytkową klatkę schodową naklejono w pionowym układzie napis after (po polsku: po). Jest to fotoluminescencywny winyl – folia odbijająca światło w nocy.

Autorka: Katarzyna Mądrzycka-Adamczyk

Konsultacja: Magdalena Rutkowska